

שנינו

לחשובני בכנק אחר. הוא פחד כנראה שמישהו מחבריו בבנק שלו יכיר אותו.

★ ★ ★

ענין של מסיבהכנסה

תמיד בשקובלתי צ'ק, חוץ מהצ'ק של חמש מאות הלירות, הוא היה מחתים אותי על קבלות. הוא התחיל לתת לי צ'קים מאז חודש מרס, החל מצ'ק על חמש מאות הלירות. רק אז ידעתי בדיוק מי הוא. עד אז לא קראתי לו מעולם בשם, והוא לא קרא לי בשם.

עד מרס נתן לי סכומים במוזמן. גם בתקופה שהתחיל לתת לי צ'קים עוד נתן לי גם כסף מוזמן. לפעמים לא היה נתון לי כלום אחרי ביקור. הייתי מצלצלת אליו. הוא היה קובע לי פגישה, יוצא ממקום העבודה ונותן לי צ'ק או כסף.

שאלתי אותו בשביל מה הקבלות, אם הוא לא מכניס אותי למסיבהכנסה. הוא צחק ולא נתן לי שום הסבר.

זה היה יכול להימשך כך במשך שנים. לעולם לא היו מגלים. לולא הייתי מחליטה פתאום להשתחרר מכל העסק הזה. הבנתי שכדי לגמור עם החיים האלה אני מוכרחה להיפטר מהחבר שלי. וכדי להיפטר ממנו, הייתי זקוקה להוכחות שהוא חי על הרחמים שלי.

מיילד היה צריך להיות בשבילי אחת ההוכחות החזקות.

★ ★ ★

"הייתי זקוקה להגנה"

י ונשתי למשפחה. שם היתה לי גישה חופשית, כי לא פעם בתוך תשע השנים האלה, שאני נמצאת עם חברי זה, עברו קצינים והתחלפו ולא היה אחד מהם שלא הציע לי לשתף פעולה איתם ולהשתחרר מהחבר שלי עליי שאכניס אותו לבית הסוהר.

הם אמרו לי שהוא צריך לשבת, מפני שהוא מסוכן לציבור, וזה חזר אצלי ללב. "חבל עליך, חבל על הבן שלך. את בחורה נחמדה. עוזי לנו ונעזור לך" תמיד טענתי: "אם אתם רוצים אותו כליכך, למה דרכיני" ניסו כל פעם. נענעתי תמיד בראש. הסכמתי איתם, אבל אף פעם לא עשיתי את זה. להיפך, עד כמה שיכולתי הגנתי עליו.

אינני יודעת מה קרה ב־13 לחודש זה. היו הרבה גורמים. היעבים שלי היו כבר מתוחים מאוד. לא בגלל המשטרה, כי אף פעם לא נגעו בי. לא רדפו אחרי. לא נעצרתי ולא הואשמיני אף פעם, למרות תלונות השכנים

חברה

טרה היתה עוברת מלאה עם בנות, הייתי ממשכה ללכת. וכשמישהי מהבנות היתה צועקת: "הנה הבלונדית! למה לא עוצרים אותה?" הם היו משתיקים אותה, או עושים עצמם כאילו לא רואים. רק אני ידעתי את הסיבה. אני לא הייתי חשובה להם. חשוב היה שהוא יושב בשקט.

בכל זאת באתי אליהם לבקש הגנה. כי הם החוק. הם הכות. הקצין פקד יונה גילבין אמר לי שהוא לא ייצא. "תשאירי את זה לנו. אבל אם משהו יקרה, והוא ישתחרר בכל זאת, תקבלי שטר לבוש אזרחית שיהיה צמוד אליך וישמור עלייך."

ב־14 לחודש בבוקר הלכתי אליהם וסיפרתי שהוא חי על רחמי. מיילד שימש לי כהוכחה שחברי חי על רחמי, זאת אומרת שהכסף שמייילד שילם לי עבור חברתי נמסר לחברי. הם אמרו: "תביאי לנו אנשים שנתנו לך כסף" סיפרתי להם שמייילד נתן לי כסף וצ'ק. עליידי מיילד ואחרים רציתי להוכיח שהרחחתי הרבה כסף, שהכסף הזה עבר לידי של ידידי וממנו למשחקי קלפים.

ידעתי שאני מסכנת את האנשים האלה. אבל באותו רגע לא היה לי מצפון לא נקי. כי הם עצמם לא היה להם מעולם מצפון וקי בקשר אלי. לא הייתי ראשונה בחייהם. אני לא הגעתי אליהם, הם הגיעו אלי. דאגתי באותו רגע אך ורק לעצמי. אם כי בעיניהם לא הייתי הגונה, הרי הם בעיני לא היו טובים יותר, אלא שהיתה להם הסוואה טובה. אני הייתי עושה מה שעשיתי בגלוי, והם בהיחבא.

אם יש עבירה כזאת שבחורה משדלת גבר, מדוע לא נותנים אותו עונש לאותם אנשים הגונים, בעלי המכוניות הפרטיות, המשדלים בעצמם את הבנות?

מדוע לא מאשימים אדם שניגש עם מכונית הדורה ברחוב לצעירה שבאמת איננה יצאנית, אלא זקוקה באותו רגע לקצת כסף, ואינה יכולה לעמוד בפני בפייתו של ההידור?

★ ★ ★

שניים יושבים יחד

כ שגמרתי את העדות שלי הלכתי הביתה. הוא כבר לא היה בבית. עצרו אותו עוד בזמן שישבתי במש"טרה ומסרתי עדות.

למחרת, אחרי הצהריים, רציתי לגשת אל אחד הקצינים ולשאול מה יהיה הלאה. הקצין אמר לי ששלחו מכונית להביא אותי. הם היו צריכים אותי דחוף, כי התברר שמישהו בסדר עם הצ'קים של מיילד. אמרו לי למסור עדות מדוייקת על יחסי עם מיילד, ועל כל הסכומים והצ'קים, במ"י יחד על הצ'קים שקיבלתי ממנו, באיזו צורה ובאילו מסיבות קיבלתי אותם ממנו.

ביום שני, ה־14 לחודש, מסרתי את העדות. באותו יום גם נעצר חברי. ביום שלישי, אחר הצהריים, ביקר אצלי מיילד. אמרתי לו שאין לי מצבירות. כרגיל הביא לי את השוקולד והסוכריות. לא הוזהרתי אותו. רק אמרתי שנפסיק להפגש לשבוע, כי יש הרבה סריקות, והענותות כותבת יותר מדי, והמשטרה עוקבת אחרי הבנות. אבל זאת לא היתה הסיבה. לא פחדתי מהמשטרה, ולא יכולתי להגיד לו שהחלטתי להפסיק את הבינוס. לא הוזהרתי אותו שסיפרתי הכל.

הוא קבע לי פגישה ביום רביעי בבוקר ליד הבנק. הוא איתר בכמה דקות. חשבתי שלא יבוא, שהוא יודע הכל. אך הוא ירד, ביקש סליחה, אמר שאיני נראית טוב, החתים אותי על קבלה ונתן לי צ'ק על 180 לירות וכמה אגורות. אמר לי: את תפדי אותו פה. אותו רגע כבר לא איכפת היה לי כלום, ופדיתי אותו במקום.

הוא אמר לי לצלצל אליו ביום הראשון. לא צלצלתי. ידעתי שלא אצלצל אליו יותר. בשתיים ביום הראשון, הוא הופיע. אמר לי שהוזמן למשטרה וחקרו אותו במקום העבודה בקשר ליחסים אתי. הוא אמר שסיפר לחוקרים שהכיר אותי בחברה לפני כשנתיים. שאלו אותו למה נתן לי כספים. הוא אמר שאנתנו ידידים והוא עזר לי.

שאלו אותו איך הגיעו הצ'קים אלי. הוא אמר שענה להם כי עבדתי כסוכנת בחברת הביטוח שלהם, וזה אחוים שהגיעו לי. שאלו אם היה לו מגע מיני אתי והוא אמר שאינו מחוייב לענות על כך.

עשיתי עצמי מופתעת מהכל. שאלתי אותו מה עם הצ'קים, ואם זה מסכך אותו הרבה. הוא אמר נראה, כרגע בודקים ומתפשטים את הצ'קים. אז עוד יכולתי להציל אותו. יכולתי לאמר שבאמת עבדתי בשביל החברה שלו. הוא אמר שהוא מוזמן לשעה שלוש למשטרת הרוב השחר. אז הלכתי לבד אליהם וגיילתי להם מה שהוא אמר לי להגיד להם. סיפרתי איפה הכרתי אותו באמת ואת כל מה שהיה בינינו. הורידו אותי קומה אחת למטה, שם מסרתי עדות מלאה על היחסים שלנו, וויהיית את הצ'קים עם החתימה שלי.

למחרת ניגשתי לכלא יפו. מבוהך דיברתי עם חברי. לא ידעתי אז שמייילד נעצר. חברי סיפר לי שהוא יושב יחד איתו ובוכה אצלו. קניתי עתון ושם היה איזה סיפור

• דבר המהווה עבירה על החוק עלילתי.

הוא: קרבן האהבה

והאנשים שהעניו בפירוש שביקרו אצלי. בשבילם היה יותר טוב ככה, שהחבר חי על ההכנסות שלי, מאשר שחברי יבצע פשעים הרבה יותר גרועים. הדברים שאני עשיתי הרי לא יכלו להזיק לאיש.

ידוע לי שהיתה לחברי הבטחה מלאה, מילת־כבוד של קצין המשטרה רבי־פקד שלום ירקוני שלא יגעו בי, ושאני יכולה להמשיך פעולה ירדתי. כל זמן שהבתי לא מתעסק בפשעים ומשתף פעולה איתם. המשטרה עצמה אפילו דאגה שלא יפריעו לנו לעבוד.

באותו בוקר, כשבאתי אליהם, לא קיבלו את זה בבטחון. הם לא האמינו שבאתי מרצוני הטוב למסור עדות נגדו, ול"חפש הגנה לעצמי מפניו. כי אני באמת זקוקה להגנה. הוא ידוע כאיש מסוכן מאוד. יש בינינו משהו משותף, זה בני, שהוא בן שלו ובן שלי, אבל כלפי החוק לא אוכל להוכיח שזה בני, כי ילדתי אותו בבית־החולים שם אחר. אז הייתי עוד בחורה רגישה, ולא רציתי ללדת ילד ללא גישוואי. היום המכט שלי על החיים כבר שונה, אחרי ההשפקתי להכיר את האנשים שנקראים הגונים. שיניתי את השקפת החיים שלי.

★ ★ ★

"הנה הבלונדית"

אם לא המשפחה, מי יכול היה לתת לי הגנה? העיר לם התחננו? רציתי לגמור איתו אחת ולתמיד. האנשים אבל הכסף לא יכול היה לעזור לי עכשיו.

הייתי שבורה באופן נפשי, והייתי זקוקה לעזרה, ולא לכסף. קיבלו אותי במשטרה בידיים מתוחות, וקיבלתי בהבטחה שהוא לא יראה הרבה זמן את אות היום וישכב אצלם בכלא לפחות שלוש שנים.

עודדו אותי לספר מה שאני יודעת עליו. סיפרתי רק דברים שקשורים אתי. רק מה שהוא פגע בי. כי לא רציתי לקבור אותו לכל החיים.

באותו רגע היה כל מה שחיפשתי אצל האנשים האלה, שיעזרו לי להפסיק לעמוד למכירה פומבית ברחוב בן־יהודה. הם כבר יכלו לעשות זאת מוזמן. היו זמנים התפללתי בלבי להיעצר וללכת ל־48 שעות לכלא, כדי לנוח מהאנשים וממנו. אבל אפילו בסריקות הגדולות ביותר, כשמכונית המש"ט

זוני-הערב הודעה מפוצצת של דוברי-מנהל חברת ביטוח, נאסר כחשוד ברי-אתנן ליצאנית, נרשמו על-ידו, לדברי ה-זוח.

ידי צ'קים בנקאיים על שמה, ביחוד כש-משפחות החשובות והמבוססות ביותר בפרשה זו, שאופיה הטראגי הזכיר את היה הפעם בלונדי — והוא דמה גם מב-אלית היתה יצאנית ידועה — אחת הד-וא אירופי-נוצרי, מחונכת היטב, בעלת דוע אף הוא מזה שנים כדמות מרכזית

לא נגע ללולה ולמנהל שלה. הוא היה זר בה כי עוד לפני תלונתה של היצא-שאי על-ידי בלשי המשטרה, יחד עם כל

כיותר. לפי החוק, יצאנית העוסקת בעי-ה עוברת עברה. גבר המבקר אצל יצא-זרה שהיא. אם כן, מדוע צולמו הגברים

חומר מרשיע על אזרחים בלי קשר עם טאפשו להשתמש בו גם לצרכים שאינם שם בתיקים, לעת-מצוא.

יפור המלא של הפרשה, מפי הגיבורה גם גילוי מדאיג על שיטות המשטרה.